

НЕБЕСНІ КАРАЗІНЦІ

ПОСТАТІ

2024

2024-й рік, третій рік повномасштабної війни, забрав життя 10 каразінців – доцента кафедри екологічного моніторингу та заповідної справи Навчально-наукового інституту екології Арсенія Рябенського; головного зберігача фондів Музею археології Каразінського університету, згодом – молодшого наукового співробітника Інституту археології НАН України Олексія Крютченка; аспіранта Інституту державного управління Вадима Бірюкова; випускників Каразінського університету Юрія Лушчя, Едуарда Мамницького, Сергія Рибіна, Романа Серка, Дмитра Тирнова, Романа Чеха, вихованця університету Микити Олангаєва.

В електронному архіві Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна вміщені списки «Небесні каразінці», де наводяться короткі відомості про загиблих викладачів, співробітників, студентів, випускників та вихованців університету та їхні світлини. Останній список охоплює період з початку російсько-української війни в 2014 році по грудень 2024 року: <https://ekhnuir.karazin.ua/server/api/core/bitstreams/932a9bb8-9cad-4c3a-aeab-e9de066a95c9/content>.

Надаємо також посилання на три великі статті, де більш повно висвітлюються події життя загиблих каразінців: «Небесні каразінці: Постаті: 2014–2021»: <https://ekhnuir.karazin.ua/items/1a74737a-c2d5-4378-ac70-94cf055cde5f>; «Небесні каразінці: Постаті: 2022»: <https://ekhnuir.karazin.ua/handle/123456789/18185>; «Небесні каразінці: Постаті: 2023»: <https://ekhnuir.karazin.ua/items/3958d7ae-9e86-4439-bcfc-c8157289a849>.

Висловлюємо подяку співробітникам архіву, відділу кадрів, навчального відділу Каразінського університету, ННІ «Інститут державного управління» при Харківському національному університеті імені В. Н. Каразіна за надану можливість опрацювання особистих справ загиблих каразінців.

ЗМІСТ

ВИКЛАДАЧІ ТА СПІВРОБІТНИКИ

Рябенький Арсеній Вікторович

Крютченко Олексій Олександрович

АСПРАНТИ

Бірюков Вадим Вікторович

СТУДЕНТИ ТА ВИХОВАНЦІ

Олангасв Микита Олегович

ВИПУСКНИКИ

Лущай Юрій Володимирович

Мамницький Едуард Валерійович

Рибін Сергій Михайлович

Серко Роман Васильович

Тирнов Дмитро Олегович

Чех Роман Владиславович

ВИКЛАДАЧІ ТА СПІВРОБІТНИКИ

РЯБЕНЬКИЙ Арсеній Вікторович (6.11.1966–11.08.2024)

Арсеній Рябенський народився 6 листопада 1966 р. в м. Харкові. У 1984 р. закінчив Харківську середню школу № 11 імені В. І. Межлаука.

Того ж року вступив на фізико-технічний факультет Харківського державного університету (нині – Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна).

Але заняття були перервані на 2 роки: у листопаді 1984 р. юнак був призваний на строкову службу до Прикордонних військ КДБ СРСР. Службу проходив у селищі Пяндж на кордоні Таджикистану і Афганістану. Був учасником бойових дій на території Афганістану. Згодом нагороджений медалями «70 лет Вооруженных сил СССР» (1988), «Воину-интернационалисту от благодарного афганского народа» (1989), грамотою Президії Верховної Ради СРСР (1988).

Після демобілізації у грудні 1986 р. А. Рябенський пішов працювати лаборантом 4-го розряду у Харківському фізико-технічному інституті АН УРСР.

З 1 вересня 1987 р. він відновився на денному відділенні фізико-технічного факультету ХДУ. У 1993 р. закінчив університет, отримавши кваліфікацію інженера-фізика за спеціальністю «Металофізика та металознавство» (нині спеціальність має назву «Фізика твердого тіла»).

З 1994 по 2000 рр. працював на посаді директора підприємства «Плай».

У 2000–2006 рр. був приватним підприємцем.

У 2006–2008 рр. працював на посаді інженера I категорії Наукового фізико-технологічного центру при Міністерстві освіти на науки України (м. Харків).

З 2008 р. працював на посаді старшого викладача, з 2011 р. – доцента кафедри моніторингу довкілля та природокористування екологічного

факультету (згодом – кафедра екологічного моніторингу та заповідної справи Навчально-наукового інституту екології) Каразінського університету.

У квітні 2015 р. науковець був мобілізований до лав ЗСУ для участі в антитерористичній операції на Донбасі. Воював у складі військової частини А1314 на посаді молодшого сержанта. Служив до середини червня 2016 р.

На початку жовтня 2016 р. А. В. Рябенський повернувся до викладацької та наукової діяльності. Окрім читання лекцій, організовував самостійну роботу студентів, готував їх до участі у регіональних та Всеукраїнських конкурсів наукових робіт, керував ландшафтно-екологічною практикою другокурсників, дипломними роботами четвертокурсників тощо. Вчений встиг написати 10 наукових праць з питань охорони довкілля.

Після початку повномасштабної війни, 1 березня 2022 р. А. В. Рябенський був призваний на військову службу під час мобілізації. На фронті він дістав важке поранення і, після тривалого лікування, у 2023 р. отримав інвалідність. Проте невдовзі повернувся у свою військову частину.

У жовтні 2023 р. воїн-викладач був демобілізований і повернувся до роботи в Каразінський університет. Але його стан здоров'я погіршувався, реабілітаційні дії не допомогли.

Арсеній Рябенський помер 11 серпня 2024 р.

Література:

1. Доцент Харківського університету загинув на війні // Kharkiv Today. – 12.08.2024. – URL: <https://2day.kh.ua/ua/kharkow/dotsent-kharkivskoho-universytetu-zahynuv-na-viyni> (дата звернення: 12.08.2024).
2. Загинув, захищаючи Україну, доцент кафедри екологічного моніторингу та заповідної справи ННІ екології Арсеній Рябенський: університет співчуває... // Каразінський університет : Новини. – 12.08.2024. – URL: <https://karazin.ua/news/zahynuv-zakhyshchaiuchy-ukrainu-dotsent-kafedry-ekolohichn/> (дата звернення: 12.08.2024).

3. Макеєва М. На війні загинув доцент ХНУ ім. Каразіна Арсеній Рябенський / Марина Макеєва // Цензор.нет. – 12.08.2024. – URL: <https://censor.net/ua/n3504281> (дата звернення: 12.08.2024).
4. Рябенський Арсеній Вікторович : особова справа // Архів відділу кадрів Харківського національного університеті імені В. Н. Каразіна.
5. Тимченко О. Після важкого поранення повернувся на фронт: загинув доцент Каразінського університету Арсеній Рябенський / Олег Тимченко // OBOZ.UA. – 12.08.2024. – URL: <https://war.obozrevatel.com/ukr/pislya-vazhkogo-poranennya-povernuvsvya-na-front-zaginov-dotsent-karazinskogo-universitetu-arsenij-ryabenskij.htm> (дата звернення: 12.08.2024).

КРЮТЧЕНКО Олексій Олександрович (14.06.1987–11.03.2024)

Олексій Крютченко народився 14 червня 1987 р. в Харкові. В шкільні роки захопився археологією, відвідував археологічний гурток, брав участь у конференціях та конкурсах Малої академії наук, в археологічних розкопках. Був активним членом Скіфської археологічної експедиції, долучився до вивчення Більського городища, яке стало займати в його житті особливе місце.

Отримавши середню освіту в 2004 р., юнак вступив на історичний факультет Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Під час навчання в університеті щороку брав участь у багатьох археологічних експедиціях на Харківщині та Полтавщині.

У студентські роки і по закінченні університету (в 2009 р.) Олексій керував гуртком «Юні археологи» Харківського обласного палацу дитячої та юнацької творчості (2008–2012 рр.).

З 2011 по 2015 рр. О. Крютченко працював головним зберігачем фондів Музею археології та етнографії Слобідської України Каразінського університету.

Під час роботи в Музеї Олексій брав активну участь у численних археологічних експедиціях, неодноразово був керівником Таранівських археологічних експедицій Каразінського університету, брав участь в численних Більських експедиціях та ін.

Коли в 2014 р. почалися бойові дії на Донбасі, О. Крютченко добровольцем пішов на фронт. Мав позивний «Археолог». Служив у 92-й окремій штурмовій бригаді, захищав м. Щастя, де отримав поранення.

Був нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни», відзнакою Президента України «За участь в АТО», нагрудним знаком «Учасник бойових дій», Знаком пошани Харківської обласної ради «За заслуги перед Харківщиною».

Повернувшись до мирного життя в 2015 р., Олексій вступив до очної аспірантури Інституту археології Національної академії України. Після її закінчення був прийнятий на посаду молодшого наукового співробітника відділу археології раннього залізного віку Інституту археології.

У 2019 р. О. Крютченко захистив кандидатську дисертацію «Захисні споруди скіфського часу Дніпро-Донецького Лісостепу».

Молодий вчений продовжував брати участь в численних експедиціях. У 2016–2018 рр. він був заступником начальника Більської археологічної експедиції Інституту археології НАН України. Також був співорганізатором проєкту «Літня польова археологічна школа (2016–2021)», засновником Ветеранського археологічного табору «Всі свої» (2021), головою Шевченківського районного осередку Харківської обласної громадської організації «Спілка ветеранів АТО», членом Спілки археологів України і Харківського історико-археологічного товариства.

Також він зробив великий внесок у започаткування та успішне функціонування етнофестивалю «Гелон-фест».

О. Крютченко – автор та співавтор понад 50 наукових праць.

Відразу від початку повномасштабної війни в 2022 р. вчений брав участь в обороні Харкова. Згодом вступив до складу 5-ї Слобожанської бригади Національної гвардії України, тримав з побратимами позиції біля р. Сіверський Донець неподалік від м. Балаклія.

Восени 2022 р. у бійця виявили невиліковну хворобу, з якою він боровся понад рік спочатку на Батьківщині, потім – у Нідерландах. Але три операції і хіміотерапія не допомогли.

Олексій Крютченко помер 11 березня 2024 р. у шпиталі нідерландського міста Горінхем.

У пам'ять про молодого археолога та воїна були відкриті дві виставки: у травні 2024 р. – в Музеї археології та етнографії Слобідської України Каразінського університету та в червні 2024 р. – в Полтавському краєзнавчому музеї імені Василя Кричевського.

Література:

1. Пам'яті сержанта Нацгвардії Олексія Крютченка (позивний «Археолог») // Укрінформ. – 20.03.2024. – URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-ato/3841812-pamati-serzanta-nacgvardii-oleksia-krutcenka-pozivnij-arheolog.html> (дата звернення: 20.03.2024).
2. Пішов з життя випускник Каразінського, археолог, захисник України Олексій Крютченко: університет співчуває... // Каразінський університет : Новини. – 12.03.2024. – URL: <https://karazin.ua/news/pishov-z-nbsp-zhyttia-vypusknyk-karazinskoho-arkheoloh-zak/> (дата звернення: 12.03.2024).
3. Світлої пам'яті Олексія Крютченка / Друзі та колеги по відділу археології раннього залізного віку Ін-ту археології НАН України // Археологія. – 2024. – № 2. – С. 149–150 з фот. – URL: <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/199647/10-Kr%D1%96tchenko.pdf?sequence=1> (дата звернення: 31.03.2024).
4. Тимарська Л. Нова виставка у Музеї археології: «Археологія Харківщини: від описових методів до диджиталізації» (пам'яті Олексія Крютченка) : [бесіда зі ст. наук. співробітниками музею Костянтином Пеляшенком та Станіславом Задніковим] / Ліна Тимарська // Каразін. ун-т : газета. – 31.05.2024 (вип. 9). – С. 23–24: іл. – URL: <https://karazin.ua/storage/static-content/source/documents/hazeta/2024-05/31-05-2024%20%D0%B3%D0%B0%D0%B7%D0%B5%D1%82%D0%B0.pdf> (дата звернення: 31.05.2024).
5. Полтавцям розкажуть про воїна і археолога Олексія Крютченка // Останній бастіон. – 20.06.2024. – URL: https://bastion.tv/poltavcyam-rozkazhut-pro-voyna-i-arheologa-oleksiya-kryutchenka_n63363 (дата звернення: 20.06.2024).

АСПРАНТИ

БІРЮКОВ Вадим Вікторович (13.08.1976–29.03.2024)

Вадим Бірюков народився 13 серпня 1976 р. в селищі Мала Данилівка Дергачівського району Харківської області. У 1993 р. закінчив Малоданилівську середню школу.

З 1993 по 1998 рр. навчався в Харківському зооветеринарному інституті, де отримав спеціальність «лікар ветеринарної медицини».

2004–2019 рр. В. В. Бірюков працював головним спеціалістом, державним інспектором з охорони навколишнього природного середовища Державної екологічної інспекції в Харківській області.

У 2013 р. він отримав другу вищу освіту в Харківському регіональному інституті державного управління при Президенті України (у подальшому – ННІ «Інститут державного управління» Каразінського університету) за спеціальністю «державне управління» та здобув кваліфікацію магістра державного управління.

У 2017 р. держслужбовець почав публікувати свої наукові дослідження з питань природоохоронної діяльності та екологічної безпеки.

З 2019 р. по березень 2022 р. він працював провідним спеціалістом відділу безпечності харчових продуктів Управління безпечності харчових продуктів та ветеринарної медицини Головного управління Держпродспоживслужби в Харківській області.

В. В. Бірюков – розробник структури Концепції управління екологічної безпеки та комплексного механізму державного регулювання в забезпеченні екологічної безпеки в Україні. Автор 12 наукових праць.

Невдовзі після початку повномасштабної війни, 17 березня 2022 р., Вадим Бірюков був призваний на військову службу по мобілізації. Служив солдатом 1-го механізованого відділення 1-го механізованого взводу

механізованої роти 123-го батальйону 113-ї бригади (військова частина А7289).

Під час несення служби продовжував писати та публікувати наукові статті.

1 жовтня 2023 р. військовий вступив до заочної аспірантури Навчально-наукового інституту «Інститут державного управління» Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Навчався за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування». Але дисертацію захистити не встиг.

Вадим Вікторович Бірюков загинув 29 березня 2024 р. під час виконання бойового завдання на Куп'янському напрямку.

20 листопада 2024 р. в ННІ «Інститут державного управління» Каразінського університету відбулась презентація монографії «Екологічна безпека України: механізми державного регулювання» за авторством В. В. Бірюкова і О. В. Бірюкової. Монографія підготовлена О. В. Бірюковою, базуючись на матеріалах дисертації батька та власного наукового доробку.

Література:

1. Бірюков Вадим Вікторович особова справа // Архів Навчально-наукового інституту «Інститут державного управління» Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. – Аспірантура зі спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування». – Заочне відділення, контракт.
2. Іщенко М. Боронив Україну до останнього: на фронті загинув захисник з Харківщини [Вадим Бірюков] (фото) / Марина Іщенко // Telegraf. – 31.03.2024. – URL: <https://war.telegraf.com.ua/ukr/war-in-ukraine/2024-03-31/5843507-zashchishchal-ukrainu-do-poslednego-na-fronte-pogib-zashchitnik-iz-kharkovshchiny-foto> (дата звернення: 31.03.2024).
3. Кравченко А. Військовий із Харківської області загинув на фронті / Андрій Кравченко // Status Quo. – 31.03.2024. – URL: <https://www.sq.com.ua/ukr/osobistist/31.03.2024/viiskovii-iz-xarkivskoyi-oblasti-zaginuiv-na-fronti> (дата звернення: 31.03.2024).

СТУДЕНТИ ТА ВИХОВАНЦІ

ОЛАНГАЄВ Микита Олегович (31.03.1996–27.02.2024)

Микита Олангаєв народився 31 березня 1996 р. в Харкові. Згодом з матір'ю переїхав до міста Старий Оскол Белгородської області Російської Федерації. Там Микита отримав російський паспорт. У 2013 р. хлопець закінчив Старооскольську середню загальноосвітню школу № 20 з поглибленим вивченням окремих предметів.

Того ж року юнак вступив на факультет психології Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, де провчився до грудня 2014 р.

Залишивши університет, він не поїхав з Харкова, став займатися підприємницькою діяльністю, пов'язаною з комп'ютерними технологіями.

Після початку повномасштабної війни добровольцем встав на захист України. Служив гранатометником штурмового батальйону 3-ї окремої штурмової бригади ЗСУ.

Микита Олангаєв загинув на Донецькому напрямку у селі Орлівка (неподалік від Авдеєвки) під час виконання бойового завдання.

Література:

1. Загинув, захищаючи Україну, вихованець факультету психології Микита Олангаєв: університет співчуває... // Каразінський університет : Новини. – 18.04.2024. – URL: <https://karazin.ua/news/zahynuv-zakhyshchaiuchy-ukrainu-vykhovanets-fakultetu-psyk/> (дата звернення: 18.04.2024).
2. Микита Олангаєв // Каразінський університет : Віртуальний меморіал пам'яті загиблих у війні з РФ : Каразінці, які загинули під час російсько-української війни у 2022–2024 рр. – [18.04.2024]. – URL: <https://karazin.ua/universitet/virtualnyi-memorial-pamiati-zahyblykh-u-viini-z->

[rf/karazintsi-iaki-zahynuly-zakhyshchaiuchy-ukrainu-v-rosiisk/mykyta-olanhaiev/](https://karazintsi-iaki-zahynuly-zakhyshchaiuchy-ukrainu-v-rosiisk/mykyta-olanhaiev/) (дата звернення: 18.04.2024).

3. Олангаєв Микита Олегович : особова справа // Архів Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. – Опис справ відрахованих з факультету психології ХНУ імені В. Н. Каразіна (денна форма навчання, контракт) у 2009 р.
4. Про відзначення державними нагородами України : Указ Президента України від 17 липня 2024 р., № 466/2024 : [нагородити орденом «За мужність» III ступеня Олангаєва Микиту Олеговича, солдата (посмертно)] // Президент України Володимир Зеленський : офіц. інтернет-представництво. – 17.07.2024. – URL: <https://www.president.gov.ua/documents/4662024-51409> (дата звернення: 17.04.2024).

ВИПУСКНИКИ

ЛУЩАЙ Юрій Володимирович (10.02.1982–28.03.2024)

Юрій Луцшай народився 10 лютого 1982 р. у м. Краматорську Донецької області. Після закінчення середньої школи вступив до Краматорського економіко-гуманітарного інституту, де в 2005 р. отримав кваліфікацію бакалавра з педагогічної освіти, вчителя історії.

Того ж року вступив до магістратури історичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, яку закінчив у 2006 р., здобувши фах історика, викладача історії та суспільно-політичних дисциплін.

З 2009 р. почав писати статті до російськомовного розділу «Вікіпедії». У 2012 р. отримав права патрульного та відкочувача (користувача «Вікіпедії», який контролює якість контенту статей). З 2018 р. став адміністратором цього ресурсу. У 2015, 2017 та 2020 рр. обирався до Арбітражного комітету «Вікіпедії» (обов'язкової колегії редакторів для вирішення суперечок). Написав близько 300 статей, здебільшого про істориків.

В україномовному розділі «Вікіпедії» створив та поліпшив низку статей за тематикою своїх наукових інтересів, зокрема про Острозький літописець та «Літопис Аскольда».

Володів багатьма мовами (українською, білоруською, болгарською, польською, давньоруською, російською). На початку 2010-х рр. навчався в аспірантурі Харківського національного педагогічного університету. Працював викладачем. Автор десятків наукових статей. Писав вірші та прозу.

Після початку повномасштабної війни, у квітні 2022 р. разом з родиною переїхав до селища Великі Лучки Мукачівського району Закарпатської області.

Вирішив встати на захист країни та неодноразово звертався до військкомату, але отримував відмову. 30 січня 2023 р. нарешті був прийнятий до лав ЗСУ як стрілець. Воював на Донбасі, зокрема в Нью-Йорку (неподалеку від Горлівки), під Андріївкою, Кліщівкою, Бахмутом, у Костянтинівці.

У червні 2023 р. отримав звання старшого солдата.

2023 р. видав у Чернігові збірку віршів «У серці моїм Україна».

З 28 березня 2024 р. вважався зниклим безвісти. Згодом стало відомо, що саме того дня він загинув унаслідок російського обстрілу біля села Іванівське Бахмутського району Донецької області.

У 2024 р., після загибелі Юрія Лушай, у Чернігові була видана його прозова книга «Дивний будинок».

Література:

1. Безрук М. М. Загинув вікіпедист Юрій Лушай / М. М. Безрук // Друкарня. – 15.04.2024. – URL: <https://drukarnia.com.ua/articles/zaginuiv-vikipedist-yurii-lushai-74s0> (дата звернення: 15.04.2024).
2. Лушай Юрій Володимирович // Вікіпедія : вільна енцикл. – Восстанне відред. 24.04.2024. – URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9B%D1%83%D1%89%D0%B0%D0%B9%D0%AE%D1%80%D1%96%D0%B9_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87 (дата звернення: 24.04.2024).
3. Лушай Юрій Володимирович : особова справа // Архів Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. – Опис справ випускників денної форми навчання (бюджет) історичного факультету ХНУ імені В. Н. Каразіна 2006 року. – Спр. 1487.
4. Малиновський А. «Після Перемоги я хочу бачити наше місто квітучим»: поет та військовий з Краматорська Юрій Лушай / Антон Малиновський // Pro 100 медіа Краматорська. – 29.02.2024. – URL: <https://pro100media.com.ua/a-hto-yak-ne-ya/pislya-peremogy-ya-hochu->

bachyty-nashe-misto-kvituchym-poet-ta-vijskovyj-z-kramatorska-yurij-lushhaj/

(дата звернення: 18.04.2024).

5. Поліковська Ю. Під Бахмутом загинув вікіпедист-історик Юрій Лушчай / Юлія Поліковська // ДМ : media sapiens. – 17.04.2024. – URL: <https://ms.detector.media/internet/post/34693/2024-04-17-pid-bakhmutom-zagynuv-vikipedyst-istoryk-yuriy-lushchay/> (дата звернення: 17.04.2024).

МАМНИЦЬКИЙ Едуард Валерійович (14.07.1973–28.02.2024)

Едуард Мамницький народився 14 липня 1973 р. у м. Ізюм у родині науковців. Наступного року сім'я переїхала до Харкова. Хлопець навчався у Харківській середній школі № 142, яку закінчив у 1990 р. зі срібною медаллю.

Того ж року він вступив на механіко-математичний факультет Харківського державного університету (нині – факультет математики і інформатики Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна).

Після закінчення університету в 1995 р. Едуард працював у приватних фірмах.

Коли в лютому 2022 р. російський агресор розпочав повномасштабну війну, Е. Мамницький не залишився осторонь – вступив добровольцем до Збройних Сил України. Спочатку служив рядовим, та згодом (оскільки, навчаючись в університеті, закінчив військову кафедру) отримав звання старшого лейтенанта і був призначений начальником групи сил підтримки 122-го окремого батальйону 113-ї окремої бригади ТрО. Воював у Харківській, Сумській та Донецькій областях, зокрема в Бахмуті.

Служив до травня 2023 року, коли внаслідок проходження військової служби розвинулося важке захворювання. Довго лікувався, але, на жаль, лікування не допомогло.

Едуард Мамницький помер 28 лютого 2024 року.

На фронті продовжує служити його син, Валерій Мамницький, який, залишивши навчання на хімічному факультеті Каразінського університету, у віці 19 років пішов воювати слідом за батьком.

Література:

1. Мамницький Едуард Валерієвич : особова справа // Архів Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. – Опис справ

випускників денної форми навчання механіко-математичного факультету Харківського державного університету 1995 року. – Спр. 2775.

РИБІН Сергій Михайлович (3.06.1998–6.08.2024)

Сергій Рибін народився 3 червня 1998 р. в м. Рубіжному Луганської області. У 2016 р. закінчив Рубіжанську загальноосвітню школу I–III ступенів № 6.

Того ж року вступив на історичний факультет Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. У 2018 р., будучи студентом 2-го курсу, перейшов на заочну форму навчання. У 2021 р. закінчив університет, отримавши диплом бакалавра.

Під час повномасштабної війни Сергій вирішив освоїти управління безпілотними літальними апаратами, закінчив багаточисельні курси, де пройшов навчання на багатьох видах БПЛА літакового типу.

У листопаді 2023 р. приєднався до новоствореної 150-ї бригади ЗСУ, де став аеророзвідником. З липня 2024 р. почав виконувати бойові завдання. Мав позивний «Риба».

Сергій Рибін загинув 6 серпня 2024 р. під час бойового виходу на Торезькому напрямку біля селища Нью-Йорк Бахмутського району Донецької області.

Література:

1. Железняк Г. На Торезькому напрямку загинув військовий Сергій Рибін з Луганщини / Ганна Железняк // Суспільне : Донбас. – 14.08.2024. – URL: <https://suspilne.media/donbas/813473-na-toreckomu-napramku-zaginuiv-vijskovij-sergij-ribin-z-lugansini/#:~:text=На%20війні%20загинув%20військовий%20Сергій,у%20Б>

- [ахмутському%20районі%20Донецької%20області](#) (дата звернення: 14.08.2024).
2. Загинув, захищаючи Україну, випускник історичного факультету Сергій Рибін: університет співчуває... // Каразінський університет : Новини. – 22.08.2024. – URL: <https://karazin.ua/news/zahynuv-zakhyshchaiuchy-ukrainu-vypusknik-istorychnoho-fak-3/> (дата звернення: 22.08.2024).
3. Лісічкіна А. Випускник Каразінського університету загинув на війні : Під час бойового виходу на Торецькому напрямку загинув випускник іст. ф-ту ХНУ ім. В. Н. Каразіна / Аліна Лісічкіна // Думка. – 22.08.2024. – URL: <https://dumka.media/ukr/war/1724335606-vipusknik-karazinskogo-universitetu-zagynuv-na-viyni> (дата звернення: 22.08.2024).
4. На війни загинув аеророзвідник, випускник Харківського університету // Kharkiv Today. – 29.08.2024. – URL: <https://2day.kh.ua/ua/kharkow/na-viyny-zahynuv-aerorozvidnyk-vypusknik-kharkivskoho-universytetu> (дата звернення: 29.08.2024).
5. Пам'яті аеророзвідника Сергія Рибіна (позивний «Риба») // Укрінформ. – 4.09.2024. – URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-ato/3899599-pamati-aerorozvidnika-sergia-ribina-pozivnij-riba.html> (дата звернення: 5.09.2024).

СЕРКО Роман Васильович (4.10.1989–10.06.2024)

Роман Серко народився 4 жовтня 1989 р. у м. Дубровиця Рівненської області. Родина мешкала в с. Малий Шпаків Рівненського району Рівненської області, де хлопець отримав середню освіту в місцевій загальноосвітній школі.

У 2006 р., після закінчення школи зі срібною медаллю, юнак вступив на радіофізичний факультет Харківського національного університеті імені В. Н. Каразіна. 2011 р. отримав повну вищу освіту за спеціальністю «Радіофізика і електроніка».

Деякий час працював фрезерувальником на Харківському бронетанковому заводі. Згодом повернувся на Рівненщину, де працював менеджером у приватних підприємствах.

У рідному селі Малий Шпаків Роман став керівником осередку скаутської організації «Пласт», мав пластове псевдо «Арбітр». Був вихователем юнацького гуртка «Карасі», інструктором на пластових заходах, вишколах, таборах.

Як екологічний активіст, запровадив низку еко-ініціатив, розробив проєкт «Прийомка», що мав сприяти очищенню лісу та довкілля від сміття. Брав участь у проєкті «Молодь змінить Україну». Входив до персональної складу робочої групи із розроблення «Стратегії сталого розвитку Дядьковицької¹ територіальної громади до 2027 року».

Із початком повномасштабної війни, 6 березня 2022 р. Роман Серко був мобілізований до лав Збройних Сил України.

Спершу проходив службу на Рівненщині, де займався доглядом за зброєю в арсеналі. Паралельно здобував знання з підготовкою дронів. Сам складав і ремонтував дрони, за що відзначений міністром оборони медаллю «Захисник України».

¹ Дядьковичі – село в Рівненському районі Рівненської області.

Із загостренням боїв на Харківському напрямку був направлений для участі в боях за Вовчанськ. Служив солдатом-розвідником 42-го батальйону 57-ї окремої мотопіхотної бригади імені кошового отамана Костя Гордієнка. Мав позивний «Серго». Заводив та виводив групи на позиції, періодично евакуюював поранених та загиблих.

10 червня 2024 р. під час супроводу групи військових на позиції потрапив під ворожий артилерійський обстріл. З того часу офіційно вважався зниклим безвісти. Через пів року ДНК-експертиза підтвердила його загибель.

За час служби отримав ще одну відзнаку – «Народжені в боях», яку не встиг отримати. Нагороджений залізним Пластовим хрестом № 206 посмертно.

Література:

1. Ідентифікували за ДНК: випускник харківського вишу загинув у Вовчанську // Mediaport. – 3.02.2025. – URL: <https://mediaport.ua/identyfikuvaly-za-dnk-vypusknyk-kharkivskoho-vyshu-zahynuv-u-vovchansku/> (дата звернення: 3.02.2025).
2. Киричук І. З військовим Романом Серком попрощались у Рівному / Ірина Киричук // Суспільне : Рівне. – 25.01.2025. – URL: <https://suspilne.media/rivne/933225-z-vijskovim-romanom-serkom-poprosalis-u-rivnomu/> (дата звернення: 25.01.2025).
3. На війні загинув розвідник і пластун Роман Серко // Zmina. – 23.01.2025. – URL: <https://zmina.info/news/na-vijni-zagynuv-rozvidnyk-i-plastun-roman-serko/> (дата звернення: 23.01.2025).
4. Роман Серко // Каразінський університет : Віртуальний меморіал пам'яті загиблих у війні з рф : Каразінці, які загинули під час рос.-укр. війни у 2022–2024 рр. – URL: <https://karazin.ua/universitet/virtualnyi-memorial-pamiati-zahyblykh-u-viini-z-rf/karazintsi-i-aki-zahynuly-zakhyschhaiuchy-ukrainu-v-rosiisk/roman-serko/> (дата звернення: 3.02.2025).

5. Серко Роман Васильович : особова справа // Архів Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. – Опис справ випускників денної форми навчання (бюджет) радіофізичного факультету ХНУ імені В. Н. Каразіна 2011 року. – Спр. 312.

ТИРНОВ Дмитро Олегович (18.06.1978–18.03.2024)

Дмитро Тирнов народився 28 червня 1978 р. в м. Харкові. Навчався в фізико-математичному ліцеї № 27, який закінчив у 1995 р.

З 1995 по 2000 рр. був студентом радіофізичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. По закінченню факультету отримав диплом спеціаліста з відзнакою.

Д. Тирнов вступив до аспірантури при кафедрі теоретичної радіофізики, але через сімейні обставини не зміг завершити навчання.

Оскільки у студентські роки він пройшов підготовку за програмою офіцерів запасу та отримав звання молодшого лейтенанта, згодом Дмитро був задіяний у науково-дослідній діяльності, пов'язаній зі Збройними Силами, тож продовжував отримувати чергові офіцерські звання.

2020 р. Д. О. Тирнов був призваний на військову службу за призовом осіб офіцерського складу. У грудні 2021 р. уклав контракт для проходження військової служби у ЗСУ на посаді командира стартового взводу зенітного ракетного дивізіону.

24 лютого 2022 р., коли почалася повномасштабна війна, старший лейтенант Дмитро Тирнов був на бойовому посту як начальник обслуги зенітної ракетної батареї 138-ї Дніпровської зенітної ракетної бригади і потрапив під ворожий ракетний обстріл. Так почалася його важка бойова робота. Зенітна батарея, де він служив, ефективно знищувала ворожі цілі,

і одного разу його бойовому розрахунку вдалося за три хвилини знищити шість російських «калібрів».

Дмитро Олегович пройшов навчання на новітніх зразках зенітного ракетного озброєння іноземного виробництва і продовжував зі своїм підрозділом захищати повітряний простір вже з практичним застосуванням новітніх зразків озброєння. За бойову роботу указом Президента України від 8 серпня 2022 р. старший лейтенант Д. О. Тирнов був нагороджений медаллю «За військову службу Україні».

Дмитро Тирнов загинув 18 березня 2024 р. поблизу с. Малишівка Запорізької області.

Указом Президента України капітан Тирнов Дмитро Олегович відзначений орденом «За мужність» III ступеня посмертно.

Наказом Головнокомандувача Збройних Сил України його нагороджено нагрудним знаком «Комбатанський хрест» та нагрудним знаком «Честь та пам'ять» посмертно.

Література:

1. Гаєвська А. Син експроєктора Каразінського університету загинув на війні / Аліна Гаєвська // Думка. – 31.03.2024. – URL: <https://dumka.media/ukr/war/1711877263-sin-eksproektora-karazinskogo-universitetu-zagynuv-na-viyni> (дата звернення: 31.03.2024).

Батько Дмитра, Олег Федорович Тирнов був проректором Каразінського університету, тривалий час очолював первинну профспілкову організацію, у 2002–2007 рр. був деканом радіофізичного факультету.

2. Загинув, захищаючи Україну, випускник факультету радіофізики, біомедичної електроніки та комп'ютерних систем Дмитро Тирнов: університет співчуває... // Каразінський університет : Новини. – 31.03.2024. – URL: <https://karazin.ua/news/zahynuv-zakhyshchaiuchy-ukrainu-vypusknyk-fakultetu-radiof/> (дата звернення: 31.03.2024).

3. Кравченко А. Загинув випускник Харківського університету – старший лейтенант ЗСУ / Андрій Кравченко // Status Quo. – 31.03.2024. – URL: <https://www.sq.com.ua/ukr/osobistist/31.03.2024/zaginuiv-vipusknik-xarkivskogo-universitetu-starsii-leitenant-zsu> (дата звернення: 31.03.2024).
4. Про відзначення державними нагородами України : Указ Президента України від 8 серп. 2022 р., № 569/2022 : [Тирнова Дмитра Олеговича, старшого лейтенанта, нагороджено медаллю «За військову службу Україні»] // Президент України Володимир Зеленський : офіц. інтернет-представництво. – 8.08.2022. – URL: <https://www.president.gov.ua/documents/5692022-43573> (дата звернення: 8.08.2022).
5. [Про нагородження капітана Тирнова Дмитра Олеговича орденом «За мужність» III ступеня та нагрудним знаком «Комбатанський хрест» та нагрудним знаком «Честь та пам'ять» посмертно] // Facebook : Самарський РТЦК та СП. – 3.09.2024. – URL: https://www.facebook.com/story.php/?story_fbid=986968596566177&id=100057591363545&_rdr (дата звернення: 3.09.2024).

ЧЕХ Роман Владиславович (10.02.1996–25.02.2024)

Роман Чех народився 10 лютого 1996 р. в м. Кременчук. Хлопець навчався в Кременчуцькому ліцеї № 6, який закінчив у 2013 р.

Того ж року юнак вступив на хімічний факультет Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

Після закінчення університету в 2019 р. Роман працював хіміком на фармацевтичних підприємствах Харкова та Сум, займався виготовленням ліків.

На початку повномасштабної війни Р. Чех виконував патрулювання в місті Суми, де проживав. Згодом вступив до лав Збройних Сил України, спочатку воював як стрілець.

Проходив навчання у Великій Британії та Німеччині. Здобув звання молодшого лейтенанта та зайняв посаду командира парашутно-десантного взводу 11-ї парашутно-десантної роти 3-го парашутно-десантного батальйону 25-ї окремої повітрянодесантної Січеславської бригади десантно-штурмових військ. Брав участь у боях на Луганщині, Харківщині та Донеччині. Був нагороджений нагрудним знаком «За військову доблесть» за оборону Лиману.

Роман Чех загинув 25 лютого 2024 р., виконуючи бойове завдання в районі с. Орлівка Покровського району Донецької області. Тривалий час вважався зниклим безвісти. Після обміну тілами його впізнали за ДНК.

Героя поховали у рідному місті Кременчуці.

Література:

1. За ДНК упізнали зниклого безвісти Романа Чеха з Полтавщини / Анастасія Чайковська // Зміст. – 27.03.2025. – URL: <https://zmist.pl.ua/news/za-dnk-upiznaly-znyklogo-bezvisty-romana-cheha-z-poltavshhyny> (дата звернення: 1.04.2025).

2. На війні загинув десантник, випускник Харківського університету [Роман Чех] // Kharkiv Today. – 2.04.2025. – URL: <https://2day.kh.ua/ua/kharkow/na-viyni-zahynuv-desantnyk-vypusknyk-kharkivskoho-universytetu-0> (дата звернення: 2.04.2025).
3. Рибалка В. На Полтавщині попрощаються із воїнами Романом Чехом, Юрієм Чургановим та Ігорем Федорченком / Валерія Рибалка // Суспільне : Полтава. – 27.03.2025. – URL: <https://suspilne.media/poltava/980981-na-poltavsini-poprosautsa-iz-voinami-romanom-cehom-uriem-curganovim-ta-igorem-fedorcenkom/> (дата звернення: 1.04.2025).
4. «Романтична дуже людина...»: у Кременчуці попрощалися із Захисником, молодшим лейтенантом Романом Чехом // Кременчуцька газета. – 28.03.2025. – URL: <https://kg.ua/news/romantichna-duzhe-lyudina-u-kremenchuci-poproshchalisya-iz-zahisnikom-molodshim-leytenantom> (дата звернення: 1.04.2025).
5. У боях за Україну загинув випускник хімічного факультету Роман Чех: університет співчуває... // Каразінський університет : Новини. – 1.04.2025. – URL: <https://karazin.ua/news/u-nbsp-boiakh-za-nbsp-ukrainu-zahynuv-vypusknyk-khimichnoho/> (дата звернення: 1.04.2025).